

NIEUWSBRIEF "Rastaillou"

1e jaargang nummer 7, juli/augustus 2006.16-08-2006

Lieve en beste gasten, familieleden, vrienden, kennissen, en andere geïnteresseerden,

Quatorze Juillet is dus dé grote Feestdag van Frankrijk.

Elk zichzelf respecterend dorp heeft feestverlichting en slingers aangebracht op het marktplein, een festiviteit georganiseerd waar dansen op dat marktplein onlosmakelijk aan verbonden is, en sluit deze feestdag af met een spetterend vuurwerk.

Zo ook Beaumont waar ik 's nachts belandde met 3 kleine kinderen die het vuurwerk dreigden te moeten gaan missen omdat hun vader een lekke band reed en daardoor té laat zou zijn gekomen. Op een stikdonker weggetje laadden we de inmiddels doodmoeie "maar niets willen missende" kinderen over. Temidden van honderden, door de wijn van de feestavond benevelde en uitgelaten Fransen, stond ik dus een uurtje later met een doodsbang lief klein jongetje op m'n schouders naar het slot van deze Nationale Feestdag te kijken. Net als overal elders in de wereld worden de grote vuurpijlen begeleid door langgerekte "Ohhhhhhssssss", en "Ahhhhssssss" en betekent de hardste knal het eind van het festijn. Ook weer leuk om mee te maken.

En dit soort festiviteiten zijn natuurlijk ook extra plezierig om mee te vieren in de warme landen waar de avonden zwoel zijn en je tot diep in de nacht in je korte broek en polo buiten kan zijn.

De nacht van de 14^e juli en de nachten die kwamen waren nauwelijks zwoel te noemen want we werden vanaf dat moment geconfronteerd met alweer de tweede cannicule (hittegolf) die temperaturen bracht oplopend naar ruim 40°C. En dat is ontzettend warm. Gelukkig andere warmte dan in Nederland waar het meer beklemmende warmte is, maar ook hier is het dan ook zwaar (lourd) weer en vertraagt de hoge temperatuur je productiviteit in behoorlijke mate.

En dat was lastig want we hadden onze productiviteit hard nodig omdat het bijzonder drukke weken werden. Van de 4 kamers waren er continu 2,3,4 bezet (kamers wisselen natuurlijk sneller en zijn gemiddeld 2,3 nachten bezet door dezelfde gasten), de gîtes zijn eigenlijk van eind mei tot half september permanent bezet (op in totaal misschien 2 weken uitgezonderd), maar de extra drukte kwam nu van de tenten waar er direct maar liefst 3 van bezet waren in de laatste weken van juli. Spannend, want het waren onze allereerste tent-gasten en we wisten natuurlijk niet hoe ze zouden gaan reageren op de ligging, het gebrek aan schaduw (we doen ons best maar kunnen de groei van de nieuwe aanplant nauwelijks beïnvloeden), de tent op zich en de inrichting.

Maar tot onze grote opluchting was iedereen unaniem erg enthousiast over echt álles. Nadeel van een tent is natuurlijk het feit dat hij door z'n dunne wanden snel opwarmt en dus overdag tijdens een hittegolf gelijk een oven wordt, voordeel is dat hij om dezelfde reden 's nachts snel afkoelt en sommige gasten ons 's ochtends, tot onze grote verbazing, zelfs vertelden dat ze 's nachts het dekbed toch maar over zich heen hadden getrokken. Terwijl wij dezelfde nacht de warmte niet konden ontlopen omdat de dikke muren van de boerderij de warmte dus lekker lang buiten houden maar dus ook vasthouden en de temperatuur in onze slaapkamer daardoor niet beneden de 25°C. kwam. En wij dus vergeefs woelend naar verkoeling ons de nacht doorworstelden. Zo zie je maar "elk voordeel heb ze nadeel".

Het was dus verschrikkelijk warm de laatste weken van juli en erg druk. Op enige moment hadden we 28 gasten op ons "domein", waarvan 12 kinderen en dat kan/mag je dus verwachten in de zomer vakantie maanden juli en augustus. Wisten we niet, hadden we ook min of meer niet verwacht, want we weten nog eigenlijk niets wat dat betreft. Maar nú weten we dus dat de samenstelling van de gasten op "Rastaillou" in deze maanden anders wordt/is dan de maanden ervoor, en waarschijnlijk ook erna. Waren het voorheen voornamelijk (echt)paren zonder of met kleine, nog niet schoolgaande, kinderen, nu werden we dus overspoeld met (echt)paren met schoolgaande kinderen en dat is dus een groot verschil ten opzichte van die andere maanden.

Het werd dus een drukte van belang, zal ik maar zeggen. Joelende en gillende kinderen in het zwembad dat enorm populair was tijdens de erg warme dagen/weken, kinderen op kleine fietsjes, kinderen aan tafel, kinderen overal. Dus alle kinderbedjes en kinderstoelen in gebruik, pannenkoeken, kipfilet met frietjes, handijsjes aan onze Table d'hôtes, een speciale gastenkoelkast vol kindermelk en babyvoeding en extra vriesruimte voor alle koelelementen voor de koeltas(sen) voor de uitstapjes die in de ochtend werden gemaakt.

En dan hebben we het nog niet over de meegebrachte huisdieren die wij, gastvrije mensen als wij zijn, natuurlijk toestaan en onze veestapel soms deden uitgroeien van 4 (2 honden, 2 katten) naar 6/7/8 "huis"dieren omdat "Rastaillou" ook nog een gezellige pleisterplaats blijkt te zijn voor buurhonden die regelmatig een dagje komen spelen met onze honden, mee-eten en blijven slapen. Toen we Jack, de chocoladebruine labrador van onze Engelse burens te logeren hadden, waren er ook gasten met een hond, dus hadden we er 4 en kwamen Theo (hond van de zoon van Jannot=Jeanneau) en Venus (hond van Roger) ook nog eens gezellig langs en toen werd het dus wat erg druk met 12 kinderen, 6 honden, 2 katten en 16 volwassenen. Temeer omdat één van onze katten dagelijkse intensieve verzorging nodig had na een afschuwelijke infectie achter zijn oog. Ik zal jullie lezers de details

besparen, maar het was afschuwelijk. Z'n koppie was op enig moment tweemaal zo groot als normaal geworden en de dierenarts wilde hem naar Bordeaux hebben om een MRI Scan te maken voordat hij middels een operatie de infectie én zijn oog wilde weghalen. Na een aantal dagen op intensive care aan het infuus bij hem in de kliniek (hij was ook helemaal uitgedroogd met de verschrikkelijke warmte en at en dronk niet of nauwelijks) leek hij op te knappen en namen wij de zorg en behandeling van hem over. Hij kreeg een bedje in privé, kreeg 4x per dag kleine beetjes te eten na zijn medicatie en behandeling (wond schoonmaken, antibioticapillen in z'n bek zien te proppen) en knapte hij zienderogen op. De operatie werd gecancelled, het oog kon dus worden gespaard alhoewel hij nu wel aan één oog blind is omdat het oog toch té veel schade had opgelopen, en Felix transformeerde van een buiten-boerderij-kat in een dankbare en gezellige huiskat. Sterker nog, hij wenst niet meer in de schuur te slapen, komt 4x per dag om eten bedelen door kopjes te geven en luid te miauwen, heeft één van onze luie stoelen als slaapplaats ingenomen en toont ons zijn dank door dagelijkse cadeautjes binnen te brengen in de vorm van ratten, muizen en andere kleine dieren die hij voor ons vangt. Want als je natuurlijk dagelijks verwordt met heerlijke hapjes dan is het niet meer nodig om prooi te bemachtigen voor jezelf. Zijn zoon Shy heeft dit enige tijd aangezien en zijn vaders leefwijze overgenomen, ook hij heeft de weg naar binnen gevonden en prefereert nu de overheerlijke poezen-pâté's boven de afgezaagde harde brokjes en muizen, ratten en mollen.

Met andere woorden: alle levende wezens hebben het dus dik naar hun zin op "Rastaillou".

Want ook de complimenten en loftuitingen van onze mensen-gasten blijven komen. Kortgeleden maakte zelfs iemand de vergelijking met "Villa Felderhof". We hebben dat als een geweldig compliment ervaren. Toen we het verwerkt hadden, durfden we elkaar te bekennen dat we het misschien wel zo zouden willen. Een oord waar iedereen tot rust komt, zichzelf kan zijn en is, leuke, gezellige en interessante andere mensen wil ontmoeten en mee in contact treedt en op een bescheiden, terughoudende maar correcte wijze wordt verword met hapjes, drankjes en aandacht. Wij doen niets liever dan dat realiseren en zijn uiterst gelukkig als mensen het zo ervaren en ervan genieten.

En we vinden het heerlijk als we gasten dát kunnen bieden wat ze op dat moment wensen. En dat gaat dan van een reservering in een restaurant waarvan wij denken dat het bij die bepaalde gasten past, het duiden van een wandeling, de route naar een bezienswaardigheid of festiviteit tot en met het verzorgen van vier dozijn oesters met champagne voor een verjaardagsborrel.

En we zijn natuurlijk extra tevreden en gelukkig als de waardering komt van Fransen, zelfs van Parijzenaars die we veelvuldig mogen begroeten en door Fransen als speciale Fransen worden gezien,

van inwoners van Londen geboren in Parijs, van Amerikanen, van Zwitsers en van Duitsers. Want hoe je het ook draait of keert, Nederlanders zijn toch meer "eigen" en voor ons begrijpelijker als de gasten uit de andere landen. Maar tot onze grote opluchting lukt het ook heel goed om het "buitenlanders" naar de zin te maken en krijgen we dus ook van hen veel complimenten toegezwaaid. En dat is voor ons niet onbelangrijk want dit eerste jaar begroeten we veel lieve vrienden, familie en kennissen (tot op heden al ruim 80!) maar we zijn ons ervan bewust dat dit helaas komende jaren minder zal worden. Of niet natuurlijk, maar de kans bestaat in ieder geval wel, dus hopen we dat de nu tevreden "onbekenden" onze naam uitdragen en het balletje gaat rollen naar alle windstreken.

En we misschien daardoor ook het seizoen wat kunnen rekken zodat we misschien volgende jaren in de financiële gelegenheid zijn om tijdens de drukke zomermaanden juli en augustus een betaalde hulp te kunnen inhuren. Want voor twee is het erg veel en hard werken. Geen drama, maar we willen dit een jaar of 10 vol gaan houden dus we moeten ook een beetje de krachten gaan sparen. Ook een hulp voor de tuin voor bijvoorbeeld één dag per week zou niet onwelkom zijn, want nu het dit jaar weer regelmatig regent groeit het gras en het onkruid ook welig.

In de moestuin zelfs dusdanig dat we voor dit jaar de strijd daartegen hebben opgegeven. We oogsten nog wel wat tomaten, paprika's, courgettes, uien, frambozen en wat kruiden, maar de moestuin regelmatig en structureel bijhouden zit er dit jaar niet in. Erg jammer, want de tomatensaus die ik op enige moment maakte van tomaten, paprika's, rode uien en courgette uit eigen tuin met knoflook was ongelofelijk lekker en puur. Je proeft de zon, je proeft de puurheid, je proeft dat de ingrediënten niet uit kassen komen en onbespoten zijn. Wat een ontdekking eigenlijk.

De laatste week van juli begon het weer enigszins een op handen zijnde omslag te vertonen. Toen ik op een ochtend in mijn gele cabrio met een kind naast me (ze stonden in de rij voor het dagelijkse ritje naar de bakker) terugkeerde van de bakker, werden we verrast door grote regendruppels. En die komen hard aan als je er tegenin rijdt met de auto. "Pats, pats, pats" deden de druppels tegen de voorruit en dus ook tegen ons gezicht. Toch maar doorrijden, want thuis wachtten mensen op brood en je weet ook niet direct waar te schuilen en hoe lang de bui duurt. Gelukkig bleef het bij een beperkte hoeveelheid grote druppels en daardoor wat natte kleding maar het brood hielden we droog.

De rest van de week bleef het uiterst warm en beperkte de omslag zich tot de grote-druppels-regenbui en een zwak onweer met enkele millimeters regen enkele dagen later.

Mijn eerste verjaardag in Frankrijk vierden we enkele dagen later met onze twee overgekomen dochters met een etentje in Monpazier op een terras. Een zwoele zondagavond na een bizar

warme week. De avond was extra feestelijk omdat er live muziek was. Een zanger begeleid door een soort van "Nikkelen Nelis" (Wim Sonneveld) op een fietsje. De percussionist die later ook uitmuntend gitaar bleek te kunnen spelen, had zich namelijk ingebouwd tussen zijn, voornamelijk Afrikaanse, trommels en andere percussie instrumenten, en begeleidde de zanger door met handen en voeten die instrumenten te bespelen. En hij zat dus in het bakkie van de bakfiets. Misschien allemaal wat spastisch uitgelegd en beschreven, maar misschien kun je er een voorstelling bij maken. Het duo "Time Out" speelde soft soul muziek zover dat een sound is, was weergaloos en bezorgde ons een geweldige avond en mij een onvergetelijke eerste verjaardag in Frankrijk.

De laatste week van juli echter werd het na nog enkele weer uitzonderlijk warme dagen echt menens met de omslag van het weer en viel er binnen 24 uur 92 mm. regen, een ongekende hoeveelheid in zo korte tijd. En natuurlijk was er het bijbehorende onweer wat een einde maakte aan de 2^e hittegolf met temperaturen boven de 40°C. Ook nu weer doorstonden onze tenten het wonderwel, de enige tent die niet waterdicht bleek te zijn was van vriendengasten die met hun eigen tent op onze passantenplaats stonden. Na een doorwaakte nacht bleken al hun bezittingen doorweekt. Gelukkig konden we hen van dienst zijn door hun één van onze juist vrijgekomen tenten voor enkele nachten aan te bieden zodat zij op hun gemak alles konden uitzoeken en drogen.

Na en door het onweer had ik een interessant gesprek met hen over de huidige klimaatveranderingen (denk aan de extreem warme juli maand in Nederland) waar de mensheid de laatste jaren mee wordt geconfronteerd. Zij vertelden me dat de Maya's dit ooit voorspelden. Hun jaartelling eindigt in 2012 en zij voorspelden dat de 10 jaren daaraan voorafgaand gepaard zouden gaan met grote klimaatveranderingen en rampen. Als je in dat licht dan denkt aan de verwoestende Tsunami, de grote overstromingen in Amerika en de overige grote klimaatveranderingen die er nu optreden, dan word je daar wel even stil van. Tenslotte leefden de Maya's vele eeuwen geleden

Het noodweer bezorgde ons ook een onaangename verrassing, want net om de hoek woei er een boom om die natuurlijk viel op de telefoonleiding waardoor wij enige dagen verstoken waren van contact met de buitenwereld. Want met onze mobiele telefoon hebben wij uitgesproken slecht bereik op "Rastailou". Je ziet dan ook steeds gasten wanhopig rondlopen op onze 4 hectare met de telefoon zwaaiend in de lucht om het bereik te peilen.

Lastig, grappig maar ook wel erg rustgevend.

Toen we France Telecom mobiel belden om het euvel te melden werd ons verteld dat we binnen 2 uur teruggebeld zouden worden met het antwoord wanneer een en ander gerepareerd zou gaan

worden. Pas toen het contact verbroken was realiseerden we ons hoe lastig dat voor hen zou worden. Juist de noodzakelijke telefoonverbinding was toch defect ?!

Omdat het weekend werd moesten we tot maandagmiddag wachten tot er twee monteurs kwamen die de draad op de grond met een soort van kroonsteentje weer met elkaar verbonden en wij weer verbinding hadden. Een andere werkploeg kwam enkele dagen om een nieuwe draad te spannen. Ook weer geregeld.

Na het noodweer met al het ongemak sloeg het weer dus inderdaad écht om, het werd frisser en de temperatuur daalde van 30-40 naar 20-30°C. in de eerste week van augustus en zelfs lager in de tweede week. 's Avonds koelde het snel af en zelfs zo dat onze gasten aan tafel om 21.00 uur truien en jassen gingen halen om het diner buiten uit te zitten. Het mocht de pret niet drukken want we hadden een weer bonte en gezellige groep mensen die door hun eigen warmte en een klein beetje hulp van mijn calvados en cognac elkaar en ons heerlijke avonden bezorgden.

Overdag was het heerlijk om uitstapjes te maken maar minder om te zonnen en te zwemmen. Naar het leek hadden wij er méér problemen mee dan onze gasten die er niet om treurden.

Iedereen vermaakte zich prima, en het bleek prima weer om te jeu de boulen (of pétanque te spelen, beide woorden betekenen hetzelfde). Onze nieuw aangelegde baan werd volop gebruikt en onder leiding van lieve vrienden uit Loon op Zand werden er zelfs heuse competities georganiseerd.

In de 2e week van augustus werden we helaas geconfronteerd met een moreel dilemma omdat de vader van Leontine snel achteruit ging na een val uit z'n rolstoel en waarschijnlijk ook onder invloed van de toen heersende extreme temperaturen. We wikten en wogen of het haalbaar zou zijn voor Leontine om snel even op en neer te gaan naar Nederland om hem nog levend aan te treffen. De aanwezigheid van onze dochter Jolien en haar helpende handen vereenvoudigde beslissing, maar juist toen alles georganiseerd en gereserveerd was, werden wij toch nog enigszins onverwacht gebeld met de verdrietige mededeling dat het al té laat zou zijn, op vrijdag 4 augustus blies hij de laatste adem uit na een leven van ruim 94 jaar. Dus de geplande reis werd geannuleerd en vervangen door een reis enkele dagen later om hem de laatste eer te bewijzen. Jolien en ik waren gedwongen verstek te laten gaan onder het motto "the show must go on" op "Rastailou" en met hulp van een vriendin van Jolien die een week zou komen uitrusten, en extra uren van onze vaste hulp Aurélie lukte het ons om onze dierbare gasten niets te laten merken van de afwezigheid van de gastvrouw. Het is verdrietig dat je zulke gebeurtenissen niet als compleet gezin kunt doorleven, één van de onaardige consequenties van het kiezen voor een ander leven.

Na de terugkomst van Leontine werd het weer er niet beter op, kwamen de lange broeken weer voor de dag en zag ik op mijn

dashboard een temperatuur van 11°C. staan toen ik 's ochtends vroeg naar de bakker reed.

Zouden de Maya's dan toch voorspellende gaven hebben gehad ...?

Vooralsnog hadden we géén regen. Tot 15 augustus, een wederom Nationale Feestdag in Frankrijk. Maria Hemelvaart is de oorspronkelijke reden, wij kennen dat in Nederland niet, onze Zuiderburen de Belgen en de Fransen dus wél.

De dag leek goed te beginnen, ook de middag was aardig, maar tegen het einde van de middag, juist toen ik mijn werkzaamheden aan het grasveld beëindigde en Leontine haar was had binnen gehaald, begon het aardedonker te worden, te waaien, vervolgens te onweren en toen te regenen. Met bakken kwam het eruit. Uiteindelijk bleek er 7 mm. te zijn gevallen, weinig in vergelijking met dorpen vlakbij waar straten en pleinen blank kwamen te staan. In juli viel er trouwens tussen de hitte door 173 mm.!

De vorige Nieuwsbrief was dus van Quatorze Juillet toen het uitzonderlijk warm was, deze Nieuwsbrief is van Maria Hemelvaart toen het fris was en het plensde van de regen.

Goed voor het gras en het land dat inmiddels weer keihard was (ik hoef dus niet naar de Sportschool om op zo'n trilplaat te staan want bereik hetzelfde effect op m'n tractor tijdens het gras maaien) maar helaas ook verrukkelijk voor het onkruid dat na deze regenbui weer welig zal tieren.

Het hoort allemaal bij een leven op de campagne in de Dordogne, een grotendeels heerlijk leven. Voornamelijk buiten, maar altijd met lieve en interessante mensen op ons heen. Inspannend en vermoeiend, met name in het seizoen, maar tegelijkertijd boeiend en gezellig, veelzijdig en dus leuk en bijzonder aangenaam om te leven. Wij blijven genieten, missen Nederland niet hebben nog geen minuut getwijfeld aan de genomen beslissing dit te gaan doen en het roer om te gooien.

Tot de volgende keer.

Liefs en groeten, salutations,

Leontine & Peter Hootsen

"Rastailou"

Salles 24480 Cadouin, FRANCE

Vaste telefoon: +33 5 53 57 44 02

Mobiel: +33 6 83 90 43 49 (alleen voor noodgevallen, mobiel bellen naar en vanuit Frankrijk is érg kostbaar!)

www.rastailou.com

fam.hootsen@rastailou.com

PS 1:

Soms schiet je nog iets te binnen terwijl je de Nieuwsbrief al hebt afgesloten. Zoals de afwezigheid van "mijn" groenteboer op enige zaterdag in juli. Niemand, zelfs de vrouwelijke marktmeester wist wat de reden van zijn afwezigheid was, hij was gewoon niet op komen dagen. Terwijl hij er al onafgebroken gedurende 20 jaar

staat op dinsdag en zaterdag. Op zo'n moment worden de kramen herschikt, ieder schuift een beetje op en neemt een beetje méér plaats in dan gewoonlijk. En Bruno Echilley, in de zomer bijgestaan door moeder Echilley, drijft z'n klanten op zo'n dag in handen van een andere groenteboer of de groenteafdeling van de plaatselijke supermarkt. Vol ongerustheid over het lot van de alom bekende groenteman Bruno.

De dinsdag erop verontschuldigde hij zich voor z'n afwezigheid, z'n ouwe Mercedes bestelwagen was er domweg mee opgehouden tijdens de rit naar Beaumont ... Moet allemaal kunnen in Frankrijk. Overigens heb ik inmiddels ook kennis mogen maken met Solange (wat een prachtige, écht Franse voornaam) Echilley, die haar brood verdient met het maken van jam, azijn en lekkere chutney's. Allemaal artisanal gemaakt in haar "laboratorium" zoals haar moeder dat noemt. Solange is een alleenstaande dame en vertelde mij honderduit over het noodlot dat haar getroffen heeft, namelijk een ziekte aan haar schildklier (hetgeen ik dus pas wist na thuiskomst, toen ik het onbekende woord, dat ik vele malen hoorde vallen tijdens het gesprek, had opgezocht in onze onmisbare "Van Dale"). Een lijdensweg van ruim twee jaar resulterend in 25 kg. extra lichaamsgewicht en vele andere ongemakken. Juist enkele dagen voor het gesprek dat ik met haar voerde hadden ze de juiste medicijnen voor haar uitgedokterd en gaat het beter met haar. Ik heb haar uitgebreid laten praten maar begreep er eigenlijk maar weinig van. Wat ik wél begreep was dat ze haar "ei kwijt moest" en het heerlijk vond om tegen iemand aan te kunnen praten over haar ziekte. En een luisterend oor is dus in elke taal hetzelfde ...

PS 2:

Zoals ik al eerder vertelde hebben we dus een sanitair gebouwtje gebouwd voor onze kampeerplaatsen, wat dus vlakbij het zwembad staat. Dus als je aan het zwemmen bent en je moet een sanitaire stop maken, dan kun je daar ook terecht.

Één van onze gasten had dus dat probleem, loopt de douche binnen, ziet niet wat boven zijn hoofd hangt door de pet die hij op z'n hoofd heeft, denkt nog "vreemde pissoirs hebben ze hier in Frankrijk" en leegt zijn blaas in het gootje voor de afwatering.

En drukt dus vervolgens op de knop aan de muur voor, volgens zijn gedachtegang, het doorspoelen van dat vreemde franse pissoir. En krijgt dus de volle lading over zichzelf heen. Pet nat, bril nat, alles nat. Lekker puh.

Je begrijpt dat we er allemaal smakelijk om gelachen hebben, heerlijk verhaal.

En zo rijgen de dagen zich op "Rastaillou" aaneen.

Met hard werken, maar ook met veel gezelligheid en veel lachen. Prima en leuk leven op "Rastaillou"!